

„Vânt al furtunii care împlinești cuvântul Său”

[Psalmul 148,8]

De la revoluția din anul 1911, provincia Hopei¹ din China este un adevărat ținut de tâlhari. Locuitorii sunt destul de des în legătură cu bandele de tâlhari, dacă nu sunt ei înșiși tâlhari.

În mod ciudat, odată, copiii unui orfelinat din Weihsien, un oraș situat în această provincie, au fost apărați împotriva unei asemenea bande de tâlhari.

Într-o zi a venit la Weihsien un curier dintr-un sat izolat cu vestea înspăimântătoare că este pe drum o bandă de tâlhari, care în noaptea următoare voia să atace și să jefuiască orașul. Deoarece acesta avea numai puține mijloace de apărare, locuitorii trebuiau să fie pregătiți că le va merge rău.

Orfelinatul din Weihsien era condus de o misionară americană. Aceasta a considerat de datoria ei să-i pregătească pe copiii din casă în legătură cu primejdia iminentă. Dar ea s-a străduit în același timp să îndrepte privirile protejaților ei spre Dumnezeu, Tatăl orfanilor, sub aripile căruia puteau să caute refugiu plini de încredere. După aceea a încredințat ocrotirii Domnului casa, ca și întregul oraș, într-o rugăciune simplă, plină de încredere, la care au luat parte toți copiii.

Când se duseseră la culcare copiii au început, bineînțeles, să-și imagineze cât de îngrozitor va fi, dacă bandiții atacă în noaptea aceasta casa. De teamă s-au târât sub păaturi cât de adânc a fost posibil și din multe inimi de copii s-a ridicat o rugăciune pentru pază în sus, spre Dumnezeu.

Dar ce s-a întâmplat? Misionara însăși relatează despre aceasta după cum urmează:

Când a apus soarele s-a pornit un vânt puternic, care a crescut continuu în forță, până când, în cele din urmă, a devenit o furtună violentă. Furtunile nu sunt în ținutul nostru nimic deosebit. Dar în mod obișnuit sunt furtuni de nisip, fără ploaie, care durează două-trei zile. Chiar și la furtunile care sunt însoțite de fulgere și tunete, aici nu plouă aproape niciodată - în cel mai bun caz, abia după două-trei ore.

Dar în noaptea aceasta, când orfanii mei erau culcați plini de teamă în paturile lor, cerul s-a acoperit dintr-odată cu nori negri, din care curând ploaia a început să răpăie în jos cu găleata. Era o adevărată rupere de nori, care amenința să ducă cu sine întregul oraș Weihsien. Locuitorii au declarat mai târziu că așa ceva încă n-au văzut niciodată. Furtuna a durat până la miezul nopții. Apoi s-a potolit, iar în dimineața următoare, când a răsărit soarele, orașul era din nou acolo, în lumină strălucitoare.

Dar ce s-a ales de tâlharii temuți? În cursul dimineții au venit în oraș oameni din împrejurimi, care povesteau că au fost vizitați de tâlhari, căroră au trebuit să le pună în față mâncare și băutură. Din discuțiile musafirilor nepoftiți au putut deduce că banda de tâlhari avea planul să mășăluiască în jurul orașului, într-un ocol larg și în partea de est, unde li se divulgase că o efracție era posibilă cel mai ușor, să pătrundă în el. În același timp, o altă parte a atacatorilor trebuia să înainteze spre oraș din partea opusă, ca să simuleze un atac în locul acesta. În felul acesta se gândeau ei să-și atingă ținta cu cât mai puțin efort.

¹ Hopei înseamnă: la nord de fluviu, adică al marelui fluviu.

Planul nu era gândit rău, dar omul propune și Dumnezeu dispune, chiar și în China. Când bandiții se apropiaseră de oraș cam până la vreo doi kilometri, se lăsase întunericul și a îmbrăcat totul într-o beznă adâncă. Aceasta fusese deja, pentru acești oameni în cea mai mare parte superstițioși, un semn rău prevestitor. Oare să fie cerul împotriva lor și să vrea să protejeze orașul? Ploaia torențială care a început imediat după aceea, însoțită de vântul neobișnuit de puternic, făcuse restul. Furtuna le biciuise aversa rece în față, așa că răufăcătorii au fost curând uzi până la piele.

Nu este de mirare că în aceste condiții, bandiții superstițioși și neobișnuiți cu un asemenea fel de piedici, renunțaseră la urmărirea planului lor. Fugind de furtună, se împrăștiaseră în toate cele patru vânturi. Astfel, tot planul banditesc rămăsese baltă. Weihsien a rămas cruțat. Dumnezeu, care auzise strigătul copiilor, răspunsese. El intervenise prin furtună, care a trebuit să-I îndeplinească voia.

Da, Dumnezeu este Cel care cheamă furtuna și tot El o potolește, după cum citim în Psalmul 107: «El a vorbit și a stârnit vânt furtunos» (Versetul 25) și «El oprește furtuna, *schimbând-o* în liniște» (Versetul 29). Toate lucrurile sunt în mâna Sa. Ferice de «fiii oamenilor care se adăpostesc la umbra aripilor Sale»!

Ne putem imagina ce s-a petrecut în orfelinatul din Weihsien în ziua de după noaptea temută, după ce copiii se sculaseră teferi din pătuțurile lor. Dumnezeu a fost glorificat în cântări voioase și mulțumiri. Dar și în afara casei, în oraș, oamenii stăteau sub impresia unei ocrotiri minunate, divine.

Titlul original: „Du Sturmwind, der du ausrichtest Sein Wort”
din *Samenkörner* (Neue Folge 27) 1933, pag. 80-83.